

MARTINČEK ZA SRAJCO.

Dober otrok je bil Kovačev Andrejček in povsod so ga radi imeli; le eno napako je imel, za katero se je pa nekoč pošteno izplačal. Naš Andrejček se je namreč malo prerad družil z vaškim pote-puhom Tonetom. Dostikrat so ga mati svarili pred njim, a Andrejček je silno hitro pozabil materine besede in ko mu je Tone skrivaj prinesel bonbonov, mu je zopet obljubil večno prijateljstvo.

Vroče je bilo tisto popoldne, ko je Andrejček sedel v sobi, pri šolski knjigi. Pa danes mu kar nič ni hotelo ostati v glavi. Vroče mu je bilo in še par sitnih muh ga je dražilo v enomer. Vse ga je bolj zanimalo kakor knjige. Vedno in vedno mu je pogled uhajal skozi okno. Zdaj je opazoval mladi mucki, ki sta se poigravali ob kozolcu, potem zopet kokljo, ki je marljivo s pišanci brskala med slamo, zanimale so ga še celo žabe, ki so žalostno molele glave iz že skoro usahle mlake. Sedaj pa se Andrejček nečesa domisli. Hitro pobere knjigo in odide neopazno mimo kuhinje na vrt. Oprezno se spravi za hišni ogel ter se vleže v visoko travo poleg ograje. Ah, koliko prijetneje je tu v gosti senci, kakor v sobi. Zdajci se začujejo stopinje. Ob ograji prihaja nekdo. Andrejček se ozre in pred seboj zagleda znano mu osebo — Toneta.

„Hoj, Andrejček, ali si ti tu? No, ravno prav, jaz imam bonbone,“ vpije Tone, medtem ko se približa ograji.

„Pst,“ govori vendar tiho, da te mati v kuhinji ne slišijo,“ — veli Andrejček boječe. In Tone začne res govoriti nekoliko bolj tiho in vabiti Andrejčka s seboj. „Vse bonbone dobiš, če greš z menoj,“ mu obljubuje. Plaho se ozre Andrejček proti hiši, spomnivši se materinega svarila, vendar ima pa bonbone tako rad! In ravno misel na bonbone ga premaga. Kakor maček skoči urno čez ograjo in ne vede, kam, teče za Tonetom čez polje. Šele, ko se oddaljita hišam, vpraša tovariša, kam ga pelje.

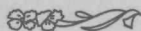
„Tja h gradu greva,“ začne pripovedovati Tone, „grajski gospod namreč poneče vsa stara peresa in obrabljene svinčnike skozi okno; pa včasih se tudi kaj drugega dobi pod njegovim oknom. Žal ti ne bo, Andrejček, da si šel z menoj, in nazaj grede bova jedla bonbone.“

A Andrejček ni nič kaj z veseljem poslušal tovariša. Vedno močnejše se mu je vzbujala vest in že se je kesal nepremišljenega dejanja. Kaj poreko mati, ko opazijo, da je odšel od učenja — brez dovoljenja. Kaj poreko, če celo zvedo, da je šel s Tonetom? Vedno tesneje mu je postajalo. Že se je hotel obrniti, popustiti malopridnega tovariša in steči nazaj proti domu. Prišla sta do gradu. A Tone ga ni peljal na omenjeno mesto, kakor je obljubil, peljal ga je dalje mimo gradu k visoki zidani vrtni ograji. Tam se ustavi. Ko se ji približata, je nekaj zašumelo, potem pa je ostalo vse tiho. A ne dolgo. Hipoma je zopet postalo vse živo. Zopet je po ograji zašumelo, pri vsaki razpoki in vsaki luknjici se je pokazala drobna glavica in sivkasti in zelenkasti martinčki so se pričeli vrteti in sukati med zelenim mahom tako urno in spretno kakor za stavo. Pa Tone tega ni mogel mirno

gledati. Hitro si odlomi na bližnjem grmovju vejico in dregne z njo martinčka, ki je plaho stekel po ograji ter se skrnil v luknjico. Andrejček pa je storil isto. Vedno bolj so se poizgubljali martinčki v svoje luknjice in slednjič se je le še eden boječe plazil visoko gori na ograji. Tone se je že naveličal dražiti martinčke, a Andrejček je hotel odpoditi še zadnjega. A bil je previsoko. Ker mu je bila njegova palica premajhna, hitro pobere Tonetovo, ki je sedaj pobiral kostanje, ki so padali čez ograjo, in dregne z njo martinčka. Skok — in martinčka ni bilo nikjer več. Toda, — o joj! V istem trenotku ga Andrejček začuti za srajco. Mraz ga je izpreletel, začel je kričati in jokati, a martinček se za to ni zmenil, temveč se s svojimi špičastimi krempljci plazil po njegovem hrbtu. Ni opazil Andrejček, kako porogljivo se mu je smejal tovariš, v glasnem joku jo ubere domov. Ljudem, ki so ga povpraševali, kaj mu je, ni odgovarjal, le s strahom je pričakoval, kdaj mu bo martinček špičaste zobe vsadil v kožo. Doma so ga že v strahu pričakovali, tudi sosedja je radovedno prihitela pogledat, kaj se je pripetilo, in par Andrejčkovih tovarišev se je radovedno zbralo krog njega. Andrejček jim je v zmešanih, komaj umljivih besedah razodel svojo nezgodo. Ni čakal materine pomoči, v trenotku je bil razpravljen, da si je potrgal vse gumbe pri obleki. Sedaj pade martinček na tla. Pa glejte, pred njim leži — velika kostanjeva luščina. Sedaj šele je bilo Andrejčku vse jasno. Torej Tone, ki se mu je tako hudobno smejal, mu je medtem, ko se je on vzpenjal za martinčkom, potlačil luščino za vrat. Ah, kako se je sedaj Andrejček sramoval! Ni čul, kako so se posmehovali tovariši, ni čul, kako ga je karala mati, tekkel je iz sobe in se zaril v kup sena, kjer je bridko obžaloval svojo pregreho.

Od takrat pa se Andrejček ni več družil z malopridnim Tonetom.

T. K.

GAD IN BELOUŠKA.

Nekega solnčnega popoldne se je grel gad na pečini. Iz bližnjega grmovja je prilezla belouška. Komaj zagleda gada, ga že začne zmerjati: „Hudobni gad! Zaradi tvojih strupenih zob je sovražen ves kačji rod. Me, belouške, nismo nikomur nevarne, vendar nas ljudje preganjajo in zatirajo. Ti si vzrok!“

Gad pa se nasmeje in reče: „Prav praviš! Toda pomisli! Le zato nisi ti ljudem in živalim opasna, ker nimaš strupenih zob. Če te človek prime, ga pač ugrizneš, akoravno ni tvoj popad smrtonosen. Ko bi pa tudi ti imela v zobeh strup, bi učinila ravno to, kar storim jaz. Nikdar torej ne sodi drugih, ko vendar sama pravzaprav nisi dosti boljša!“

Polenčan.

